

KONGENES MAR SJ

BOK #2 I MAGIKERENS RING

MORGAN RICE

KONGENES MARSj

(Bok #2 I MAGIKERENS RING)

Morgan Rice

Oversatt av
An Ngoc Phan

Om Morgan Rice

Morgan Rice er #1 bestselgende forfatter av VAMPIRJOURNALENE, en bokserie for unge voksne som består hittil av elleve bøker; #1 bestselgende bokserien OVERLEVELSE-TRILOGIEN, en postapokalyptisk spenningsserie som består hittil av to bøker; og den #1 bestselgende fantasy-serien MAGIKERENS RING, som består hittil av tretten bøker.

Morgan sine bøker er tilgjengelige på lyd – og bokformater, og oversettelser av bøkene finnes på tysk, fransk, italiensk, spansk, portugisisk, japansk, kinesisk, svensk, nederlandsk, tyrkisk, ungarsk, tsjekkisk, og slovakisk (flere språk kommer).

Morgan vil gjerne høre fra deg, så vennligst besøk www.morganricebooks.com for å melde deg på e-postlisten, få en gratis book, få gratis gaver, last ned gratis app, få de siste eksklusive nyhetene, hold deg oppdatert med Facebook og Twitter, og hold kontakten!

Utvalgte omtaler om Morgan Rice

«MAGIKERENS RING inneholder alle ingrediensene til en braksuksess; sammensvergelse, motsammensvergelse, mystikk, heroiske riddere, og blomstrende forhold som er fylt med knuste hjerter, bedrag og svik. Boka vil fengsle deg i timesvis og falle i smak hos alle aldre. Anbefalt for det faste biblioteket for fanatasylesere.»

-- Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

«Rice gjør en fantastisk jobb med å dra deg inn i fortellingen fra begynnelsen, og skildrer settinger med en fantastisk kvalitet som overgår en ordinær redegjørelse av settinger....Boka er godt skrevet og er en sidevender.»

«En perfekt fortelling for unge lesere. Morgan Rice har gjort en god jobb med sin interessante vri på et populært tema... Forfriskende og unikt. Serien fokuserer seg på en jente... en ekstraordinær jente!... Den er enkel å lese, men holder et ekstremt høyt tempo... For barn over 13 år. »

--The Romance Reviews (om *Omvandlet*)

«Fanget oppmerksomheten min fra begynnelsen og slapp ikke taket Denne fortellingen er et vidunderlig eventyr med høyt tempo og spenning rett fra begynnelsen. Det finnes ikke et eneste kjedelig øyeblikk. »

--Paranormal Romance Guild (om *Omvandlet*)

«Fylt med action, romanse, eventyr og spenning. Skaff deg boka og bli forelsket igjen»

--vampirebooksite.com (om *Omvandlet*)

«Dette er en fantastisk fortelling. Dette er ei bok som er vanskelig å legge fra seg om natten. Slutten har en så spenningsfylt avslutning at du vil umiddelbart kjøpe den neste boka for å vite hva som skjer. »

--The Dallas Examiner (Om *Elsket*)

«Ei bok som utfordrer TWILLIGHT og VAMPIRE DIARIES, og som får deg til å lese til siste side! Hvis du liker eventyr, kjærlighet og vampirer, da er denne boka for deg! »

--Vampirebooksite.com (om *Omvandlet*)

«Morgan Rice beviser nok en gang at hun er en ekstremt begavet forfatter Boka vil appellere til et bredt publikum, inkludert yngre fans av vampir/fantasysjangeren. Boka sluttet med en uventet hendelse som vil sjokkere deg. »

--The Romance Reviews (om *Elsket*)

Bøker av Morgan Rice

MAGIKERENS RING

HELTENS OPPDRAG (Bok #1)
KONGENES MARSJ (Bok #2)
DRAGENS SKJEBNE (Bok #3)
ET ROP FOR ÆRE (Bok #4)
ET ÆRESLØFTE (Bok #5)
ET TAPPERT ANGREP (Bok #6)
ET SVERDRITUALE (Bok #7)
ET VÅPENRETT (Bok #8)
EN HIMMEL MED MAGI (Bok #9)
ET HAV MED SKJOLD (Bok #10)
ET STYRE AV STÅL (Bok #11)
ET LAND AV ILD (Bok #12)
ET STYRE AV DRONNINGER (Bok #13)

OVERLEVELSE-TRILOGIEN

ARENA EN: SLAVEHOLDERE (Bok # 1)
ARENA TO (Bok #2)

VAMPIRJOURNALENE

OMVANDLET (Bok #1)
ELSKET (Bok #2)
SVIKET (Bok #3)
FORUTBESTEMT (Bok #4)
BEGJÆRET (Bok #5)
TROLOVET (Bok #6)
SVERGET (Bok #7)
FUNNET (Bok #8)
GJENOPPSTÅTT (Bok #9)
LENGTET (Bok #10)
SKJEBNEBESTEMT (Bok #11)

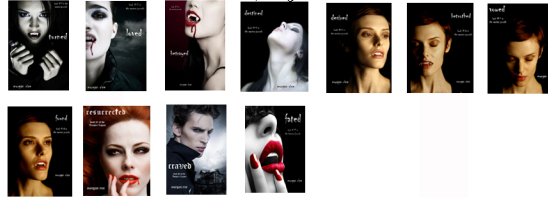
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lytt på MAGIKERENS RING serien i lydformat!

Tilgjengelige på:

Amazon
Audible
iTunes

Kopirett © 2012 av Morgan Rice

Alle rettigheter reservert. Unntatt som tillatt i henhold til U.S Copyright Act 1976, kan ingen deler av denne publikasjonen bli reproduisert, distribuert eller overført i noen form eller måter, eller bli lagret i en database eller gjenfinningssystem, uten forhåndsgitt tillatelse av forfatteren.

Denne e-boken er lisensiert kun for ditt personlig underholdningsbruk. Denne e-boken kan ikke selges på nytt eller gis bort til andre. Hvis du vil dele denne boka med andre, vennligst kjøp en ekstra kopi for hver mottaker. Hvis du leser denne boka og har ikke kjøpt den, eller den ble ikke kjøpt for kun din bruk, vennligst returner boken og kjøp din egen kopi. Takk for at du respekterer forfatterens arbeid på boken.

Dette verket er fiksjon. Navn, personer, forretninger, organisasjoner, steder, begivenheter, og hendelser er enten et resultat av forfatterens fantasi eller blir brukt som fiksjon. Alle likheter til faktisk personer, levende eller døde, er fullstendig tilfeldig.

Forsidebildet har kopirett RazzomGame, og brukes under lisens fra Shutterstock.com

INNHold

[KAPITTEL EN](#)
[KAPITTEL TO](#)
[KAPITTEL TRE](#)
[KAPITTEL FIRE](#)
[KAPITTEL FEM](#)
[KAPITTEL SEKS](#)
[KAPITTEL SJU](#)
[KAPITTEL ÅTTE](#)
[KAPITTEL NI](#)
[KAPITTEL TI](#)
[KAPITTEL ELLEVE](#)
[KAPITTEL TOLV](#)
[KAPITTEL TRETTE](#)
[KAPITTEL FJORTEN](#)
[KAPITTEL FEMTEN](#)
[KAPITTEL SEKSTEN](#)
[KAPITTEL SYTTEN](#)
[KAPITTEL ATTEN](#)
[KAPITTEL NITTEN](#)
[KAPITTEL TJUE](#)
[KAPITTEL TJUEEN](#)
[KAPITTEL TJUETO](#)

«Er det en dolk jeg ser foran meg, med skaftet mot min
hånd? Kom la meg gripe deg.
Jeg har deg ikke, men likevel så ser jeg deg fremdeles.»

—William Shakespeare
Macbeth

KAPITTEL EN

Kong MacGil snublet inn i kammeret sitt. Han hadde tydeligvis drukket for mye for rommet spant og hodet hamret fra nattens festiviteter. Ei kvinne, som han ikke visste navn på, klenget seg rundt ham med en arm rundt midjen, blusen hennes var halveis av, og førte ham med et fnis mot sengen hans. To tjenere lukket døren bak dem og forsvant diskret.

MacGil visste ikke hvordan hans dronning var, og på denne kvelden så brydde han seg ikke. Delte sjelden sengen lengre—hun trakk seg ofte til sitt eget kammer, spesielt på festnetter når måltidene forsatte alltid for lenge. Hun kjente til sin ektemann forlystelser, og så ikke ut til å bry seg. Tross alt, så var han konge, og MacGil konger hadde alltid hersket etter sin egen vilje.

Men da MacGil gikk etter sengen så begynte rommet å spinne altfor voldsomt, slik at han plutselig ristet seg av denne kvinnen. Han var ikke lengre i humør for dette.

«Forlat meg!» kommanderte han og dyttet henne bort.

Kvinnen stod der, forbløffet og såret, og døren åpnet og tjenerne kom tilbake. Begge grep en hånd på kvinnen og førte henne ut. Hun protesterte, men skrikene hennes ble dempet da de lukket døren bak henne.

MacGil satt på sengekanten og hvilte hodet i hendene, og forsøkte å få hodepinen til å slutte. Det var uvanlig for ham å få en slik hodepine så tidlig, før det han hadde drukket fikk tid til å mist effekt, men i kveld var ting annerledes. Ting hadde forandret seg så raskt. Festen har gått så bra; han hadde satt i gang med et fint utvalg av kjøtt og sterk vin, da den gutten, Thor, hadde dukket opp og ødelagt alt. Først var det avbrytelsen med den teite drømmen hans; så var han frekk nok til å slå bort drikkebegeret fra hans hender.

Så dukket det opp en hund som slikket opp vinsølet og falt død om foran alle sammen. MacGil hadde vært opprørt helt siden da. Det han innså slo ham som en hammer: noen hadde forsøkt å forgifte ham. Å myrde ham. Han kunne knapt fatte det. Noen hadde sneket seg forbi vaktene, vinen og matsmakerene. Han hadde vært et hårbredde unna døden, og gjorde ham fremdeles skjelven.

Han husket at Thor ble ført bort til fangehullet, og lurte nok en gang på om det var den riktige avgjørelsen. På den ene siden så var det ingen mulighet for at gutten kunne vite at begeret var forgiftet med mindre han gjorde det selv, eller på en eller annen måte var delaktig i denne kriminelle handlingen. På den andre siden, så visste han at Thor hadde dype, mystiske krefter—for mystiske—og kanskje hadde han fortalt sannheten: kanskje han faktisk hadde sett dette i en drøm. Kanskje Thor hadde, faktisk, reddet livet hans, og kanskje MacGil hadde sendt til fangehullet en person som var faktisk lojal mot ham.

MacGils hodet hamret ved tanken mens han satt der, gned seg på pannen som hadde altfor mange rynker, og prøvde å løse alt sammen. Men han hadde drukket altfor mye denne kvelden. Hodet var tåkete, tankene virret rundt, og han kunne ikke komme til bunns i dette. Det var altfor varmt her inne på denne kokende varme sommernatten. Kroppen hans var overopphetet av timer med mesking av mat og drikke, og han kjente svetten renne.

Han strakte ut og kastet av mantelen, deretter ytterskjorten til han var avkledd med kun underskjorten igjen. Han tørket svetten fra pannen, deretter fra skjegget. Han lente seg tilbake og dro av de store, tunge støvlene av, en om gangen, og krøllet tærne da de fikk frisk luft. Han satt og pustet hardt, og prøvde å bli avbalansert. Magen hans hadde vokst i dag, og det var tyngende. Han sparket beina opp og lå ned med hodet hvilende på puten. Han sukket og så opp, forbi de fire sengstavene, mot taket og ønsket at rommet skulle slutte å spinne.

Hvem ønsket å drepe meg? Under han nok igjen. Han elsket Thor som en sønn, og en del av ham følte at det ikke kunne være Thor. Han lurte på hvem andre det kunne være, hva slags motiv de hadde—og kanskje det mest viktigste av alt, om de kom til å prøve å igjen. Var han trygg? Var Argons spådommer sanne?

MacGil kjente øynene bli tunge akkurat han merket at svaret lå utenfor sinnets rekkevidde. Hvis hodet vare bare litt tydeligere så kanskje kunne han løse det hele. Men han måtte vente til morgenlysten før han tilkalte sine rådgivere for å starte en etterforskning. Spørsmål som lå i hodet hans var ikke hvem som ønsket ham død—men hvem som *ikke* ønsket ham død. Hoffet hans var fylt med mennesker som ønsket tronen. Ambisiøse generaler; manøvrende styremedlemmer; maktsultne adelsfolk og lorder; spioner; gamle rivaler; snikmordere fra McCloudene—og kanskje til og med fra Villfolket. Kanskje nærmere enn så.

MacGil sine øyne flagret da han begynte å falle i søvne; men noe fanget oppmerksomheten hans og holdt dem åpne. Han merket bevegelse og så bort for å oppdaget at hans tjenere var ikke der. Han blunket i forvirrelse. Tjenerne hadde forlatt ham. Faktisk kunne han ikke huske sist gang at han hadde vært alene i dette rommet med kun seg selv. Han husket ikke at han beordret dem til å forlate rommet. Det som var enda merkeligere: døren hans var helt åpent.

I samme øyeblikk hørte MacGil en lyd fra andre siden av rommet, og snudde og så. Der, krympende langs veggen, ut av skyggene, inn mot fakkellyset, var en høy tynn mann som hadde en sort kappe med en hette over ansiktet. MacGil blunket flere ganger, og lurte på om ham så ting. Først var han sikker på at det var bare skygger kastet av flakkende fakkellys som lurte øynene hans.

Men et øyeblikk senere var personen flere steg nærmere og kom raskt mot sengen hans. MacGil prøvde å fokusere i det svake lyset, for å se hvem det var; av instinkt begynte han å sette seg opp og som den gamle krigeren han var,

strakte han mot midjen etter et sverd, eller i det minste en dolk. Men han hadde kledd av seg, og han hadde ingen våpen på seg. Han satt, ubevæpnet, i sengen.

Skikkelsen beveget seg raskt nå, lik en slang i natten, og kom enda nærmere. Og da MacGil satte seg opp, klarte han å se ansiktet. Rommet spant fremdeles rundt, og beruselsen forhindret ham fra å forsto helt hva som hendte, men for et øyeblikk kunne han sverge på at ansiktet tilhørte han sønn.

Gareth?

MacGil sitt hjerte ble plutselig fylt med panikk, mens han undret på hva i alle verden gjorde han her, uten å være forventet, og så sent om kvelden.

«Min sønn?» sa han.

MacGil så den dødelige hensikten i hans øyne, og det var alt han trengte å se—han startet å hoppe ut av sengen.

Men skikkelsen beveget seg for raskt. Han bykset til handling, og før MacGil kunne heve hånden i forsvar, så var det et metallglimt i fakkellyset, og raskt, altfor raskt, skar et knivblad gjennom luften—og sank inn i hjertet hans.

MacGil skrek, et dypt skrik av smerte, og ble overrasket av lyden av hans eget skriv. Det var et kampskrik, et han hadde hørt altfor mange ganger. Det var et skrik til en kriger som ble dødelig såret.

MacGil kjente kald metall grave seg gjennom ribbeinet, dytte seg gjennom muskel, blandet seg med blodet hans, og gikk dyperer og dypere inn. Smerten var så intenst at han ikke tro det og det virket som knivbladet aldri sluttet. Med et stort gisp følte han varm, salt blod fyll munnen og han merket at pusten ble tung. Han tvang seg selv til å se opp, på ansiktet under hetten. Han ble overrasket: han hadde tatt feil. Det var ikke ansiktet til hans sønn. Det var noen andre. Noen han gjenkjente. Han kunne ikke huske hvem, men det var noen som stod han nær. Noen som så ut som hans sønn.

Hodet hans strevde med forvirring mens han prøvde å sette et navn på ansiktet.

Mens skikkelsen stod over ham og holdt en kniv, klarte MacGil på en eller annen måte å heve en hånd og dytte den inn i mannens skulder, for å prøve å stoppe ham. Han følte et utbrudd av en gammel krigers styrke vokse innad, følte styrken til hans forfedre, følte en dyp del av ham som gjorde ham til konge og som ville ikke gi opp. Med et digert dytt klarte han å dytte med all sin styrke snikmorderen tilbake.

Mannen var tynnere, mer skjørbar enn MacGil trodde, og snublet bakover med et skrik, og vaklet over rommet. MacGil klarte å stå opp og med et betydelig innsats, strakte ned og dro kniven ut fra brystet. Han kastet den tvers over rommet og den traff stengulvet med et klang mens den sklidde tvers over og slamret inntil den ytterste vegg.

Mannen, som nå hadde hetten kastet bak skuldrene, kom seg på føttene og stirret tilbake med vidåpne øyner i skrekk da MacGil begynte å kaste seg over ham. Mannen snudde og løp tvers over rommet, og stoppet bare lenge nok til å ta med seg dolken før han flyktet videre.

MacGil prøvde å jage ham, men mannen var for rask, og plutselig steg smerten og skar gjennom brystet. Han følte at han ble svak.

MacGil stod der, alene i rommet, og så ned på blodet som rant ned fra brystet, og inn i hans åpne hender. Han sank ned på knærne.

Han følte kroppen bli kald, lente seg tilbake og prøvde å rope ut.

«Vakter», klarte han å svakt rope.

Han trakk et dypt pust og med utrolig smerte, klarte å vekke hans dype stemme. Stemmen til en tidligere konge.

«VAKTER!» skrek han.

Han hørte fotskritt komme fra en fjern hall og som langsomt kom nærmere. Han hørte en fjern dør bli åpnet, og merket at kropper kom nær ham. Men rommet spant

igjen, og denne gangen var det ikke på grunn av drikkingen.

Det siste han så var det kalde stengulvet som steg opp for å møte ansiktet hans.

KAPITTEL TO

Thor grep dørbankeren av jern på den digre døren foran ham, og dro den med alt han kunne. Den åpnet seg sakte, knirkende, og foran han stod kongens kammer. Han tok et steg inn mens han kjente hårene på armene reise seg da han gikk over dørterskelen. Han kunne føle et stort mørke her inne, som lå luften som tåke.

Thor tok flere steg inn i kammeret og hørte knitringen av fakkellyset på veggene mens han beveget seg nærmere mot kroppen, som lå i en haug på gulvet. Han hadde allerede sanset at det var kongen, og at han hadde blitt myrdet—at han, Thor, hadde vært for sent ute. Thor kunne ikke la være å under på hvor vaktene kunne være, og hvorfor ingen var her for å redde ham.

Thors knær ble svake da han tok de siste stegene mot kroppen; han knelte ned på stenen, grep skulderen, som var allerede kald, og vendte kongen over.

Der var MacGil, hans tidligere konge, som lå der med vidåpne øyne, død..

Thor så opp og plutselig så at kongens tjener stod over dem. Han holdt en stor, besmykket drikkebeger, den som Thor hadde gjenkjent i festen, som var laget av solid gull og dekket av rader av rubiner og safirer. Mens han stirret på Thor så helte han begerets innhold på kongens bryst. Vinen plasket over hele Thors ansikt.

Thor hørte et skrik. Ha snudde og så at falken hans, Estopheles, hadde landet på kongens skulder; hun slikket vinen fra kinnet hans.

Thor hørte en lyd, snudde og så Argon stå over ham, mens han så strengt ned. I en hånd holdt han kronen som skinte. Og i den andre hånden, hans stav.

Argon gikk bort og plassert kronen fast på Thors hodet. Thor kunne føle den, vekten av den gravde seg, den passet

perfekt, og metall grep tinningene hans. Han så opp på Argon undrende.

«Du er Konge nå», proklamerte Argon.

Thor blunket, og da han åpnet øynene sine, så stod alle medlemmene av Legionen, Sølvene, hundrevis av menn og gutter samlet sammen i kammeret, og alle så rett på ham. De knelte alle sammen og så bukket mot ham med ansiktene ned mot gulvet.

«Vår Konge», sa et kor av stemmer.

Thor våknet brått. Han satte seg opp, pustet tungt, og så rundt. Det var mørkt her, og fuktig. Han innså at han sa på et stengulv med ryggen til en vegg. Han myste i mørket, så jerngitter i det fjerne og forbi dem, en flakkende fakkel. Så husket han: fangehullet. Han hadde blitt dratt ned hit, etter festen.

Han husket at vekten hadde slått ham i ansiktet og han innså at må ha vært bevisstløs; han visste ikke hvor lenge. Han satte seg opp, pustet enda tyngre, og prøvde å vaske bort den grusomme drømmen. Den hadde virket så ekte. Han håpet at den ikke var ekte, at kongen ikke var død. Bildet av den døde kongen var festet i hodet hans. Hadde Thor virkelig sett noe? Eller var det bare fantasien hans?

Thor kjente at noen sparket på fotsålen hans, og så opp på en skikkelse som stod over ham.

«Det er på tide du våkner opp,» sa en stemme. «Jeg har ventet i flere timer.»

I det svake lyset klarte Thor å tyde et ansikt som tilhørte en tenåringsgutt på omtrent hans alder. Han var tynn, kort, hadde hule kinn og ujevn hud—men det var noe vennlig og intelligent bak hans grønne øyne.

«Jeg heter Merek», sa han. «Din cellekamerat. Hvorfor sitter du inne?»

Thor satte seg rett opp, og prøvde å klarne tankene. Han lente tilbake mot veggen, dro hendene gjennom håret, og prøvde å huske for å sette alt sammen.

«De sa at du prøvde å drepe kongen», fortsatte Merek.